

Přítel splín

Hana Zagorová

Mám svůj splín.
Je jak růže z pouti, mříže z proutí,
ránem mým bolavým se plíží jak harlekýn.

Přítel splín je teď vším, co zbývá.
Když noc zívá, znám tvůj stín,
studený a prázdný jak manekýn.

Mám chuť mámivou
běžet za tebou, půlnočním mořem plout,
doufat v návraty, věřit v já a ty.
Tvůj stín zas obejmout.

Přítel splín moji svíčku zhasí.
Je to k pláči.
Vlídny splín jako sýček
létá ránem posedlým.

Mám chuť mámivou
běžet za tebou, půlnočním mořem plout,
doufat v návraty, věřit v já a ty.
Tvůj stín zas obejmout.

Mám chuť mámivou
běžet za tebou, půlnočním mořem plout,
doufat v návraty, věřit v já a ty.
Tvůj stín zas obejmout.

Přítel splín své sny spřádá.
Ránem mým raněným půjdu...
s ním.